

Postanowienie z dnia 28 listopada 2001 r.

II UZ 83/01

Pojęcie sprawy o wstrzymanie emerytury lub renty obejmuje sprawy wynikłe z odwołania od decyzji organu rentowego o wstrzymaniu wypłaty świadczenia, a nie od decyzji o potrąceniu świadczeń nienależnie pobranych (art. 392¹ § 1 zdanie drugie KPC).

Przewodniczący SSN Andrzej Wasilewski, Sędziowie SN: Andrzej Kijowski (sprawozdawca), Jerzy Kwaśniewski.

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Administracyjnej, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 28 listopada 2001 r. sprawy z wniosku Stanisława R. przeciwko Wojskowemu Biuru Emerytalnemu w Ł. o wysokość emerytury wojskowej, na skutek zażalenia wnioskodawcy na postanowienie Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 12 września 2001 r. [...]

o d d a l i ł zażalenie.

U z a s a d n i e

Sąd Apelacyjny-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Łodzi postanowieniem z dnia 12 września 2001 r. [...] odrzucił kasację, którą Stanisław R. wniósł od wyroku tego Sądu z dnia 12 lipca 2001 r. [...] orzekającego, że prawidłowe było potrącenie przez organ rentowy kwoty 4.127,64 zł z emerytury wojskowej należnej ubezpieczonemu. W motywach tego postanowienia Sąd Apelacyjny wskazał, że w sprawach o prawa majątkowe, a taki charakter ma przedmiotowa sprawa, kasacja przysługuje, jeżeli wartość przedmiotu zaskarżenia wynosi co najmniej dziesięć tysięcy złotych (art. 392¹ § 1 KPC). Tymczasem wartość ta została przez stronę określona na kwotę 4.127,64 zł, a więc wyraźnie poniżej wspomnianej granicy, co kasację czyni niedopuszczalną (art. 393⁵ KPC).

Zażalenie na powyższe postanowienie wniósł w imieniu ubezpieczonego jego pełnomocnik - adwokat, zarzucając „naruszenie art. 393¹ KPC poprzez przyjęcie, że

w sprawie nie doszło do wstrzymania świadczenia emerytalnego” i domagając się na tej podstawie uchylecia zaskarżonego orzeczenia. W uzasadnieniu zażalenia podniesiono, że Sąd Apelacyjny uznał, iż „sprawa nie dotyczy przyznania lub wstrzymania emerytury”, chociaż potrącenie kwoty 4.127,64 zł „spowodowało faktyczne wstrzymanie świadczenia emerytalnego”, gdyż „przekracza ona wielokrotnie wysokość tego świadczenia”. Poza tym „na marginesie” swych rozważań skarżący „zwrócił uwagę”, że Sąd Apelacyjny zastosował w sprawie przepisy ustawy z dnia 8 grudnia 2000 r., która weszła w życie w dniu 1 stycznia 2001 r., a więc po wydaniu zaskarżonej decyzji. Tymczasem stan faktyczny sprawy dotyczył roku 2000, więc „naruszono zasadę nieretroakcji”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie jest bezzasadne i podlega oddaleniu. Skarżący nie kwestionuje zresztą tezy Sądu Apelacyjnego, że przedmiotowa sprawa ma charakter sporu o prawo majątkowe, a wartość przedmiotu zaskarżenia nie sięga kwoty dziesięciu tysięcy złotych, która według przepisu art. 392¹ § 1 KPC stanowi granicę dopuszczalności kasacji. Twierdzi natomiast, że decyzja wojskowego organu rentowego o potrąceniu z wojskowej emerytury kwoty 4.127,64 zł spowodowała „faktyczne wstrzymanie” świadczenia, gdyż „przekracza kilkakrotnie jego wysokość”. Twierdzenie to dla dopuszczalności kasacji nie ma jednak znaczenia.

Co prawda przepis art. 392¹ § 1 stanowi w zdaniu drugim, że w sporach z zakresu ubezpieczeń społecznych kasacja niezależnie od wartości przedmiotu zaskarżenia przysługuje w sprawach o „objęcie obowiązkiem ubezpieczenia społecznego” oraz o „przyznanie” i o „wstrzymanie” emerytury lub renty, lecz nie chodzi tu o niejasne skądinąd „wstrzymanie faktyczne”, tylko o „prawne” wstrzymanie świadczenia. Innymi słowy, chodzi o sprawę wynikłą z decyzji o wstrzymaniu wypłaty świadczeń, wydanej w szczególności na podstawie art. 134 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. Nr 162, poz. 1118 ze zm.). Wstrzymanie wypłaty świadczenia nie może też być identyfikowane z potrącaniem z emerytur lub rent kwoty świadczeń nienależnie pobranych (art. 138 i n. ustawy), co zresztą odbywa się w ustawowo określonych ramach i wbrew sugestii skarżącego nie prowadzi do „faktycznego wstrzymania” wypłaty całego świadczenia.

Z powyższych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 393¹⁹ w związku z art. 397 § 2 i art. 385 KPC orzekł jak w sentencji, bez ustosunkowywania się do uwag wyrażonych „na marginesie” zażalenia, gdyż dla jego rozpoznania były one bezprzedmiotowe.

=====